

Полтава радо зустрічає ради

Голова Верховної Ради Олександр Ткаченко провів у Полтаві нараду-зустріч, в якій взяли участь голови обласних, Київської та Севастопольської міських рад, керівники Верховної Ради Автономної Республіки Крим.

Протягом двох днів учасники наради обмінювалися досвідом і думками про те, як ради реалізують Закон «Про місцеве самоврядування в Україні». На чільному місці дискусій — питання соціально-економічного та культурного розвитку регіонів.

(Закінчення на 2-й стор.).

У комітетах
Верховної Ради України

Нове в роботі фракцій

На засіданні Комітету з питань Регламенту, депутатської етики та організації роботи Верховної Ради України було розглянуто доопрацьований проект постанови ВР «Про зміну статті 4.2.4 Регламенту Верховної Ради України», внесений народним депутатом Олександром Карповим. З метою попереднього розгляду питань, що пропонуються парламенту, встановлення їх відповідності вимогам Регламенту та узгодження позицій депутатських фракцій у постанові запропоновано створити Узгоджувальну раду фракцій.

До її складу входить Голова Верховної Ради та керівники депутатських фракцій з правом вирішального голосу. У проекті чітко визначено функції Узгоджувальної ради та процедури ухвалення рішень.

Прес-служба
Верховної Ради України

Щойно в актора Ярослава Гаврилюка був день народження. Смішно, але певній частині молододі кінопублики довелося нагадувати, хто такий Гаврилюк. Не залежить це від нього — бо те, що від нього залежить, робилося й робиться добре.

Я пам'ятаю, як Ярослав — це зовсім молодий хлопець — прийшов на кіноакторський факультет Київського театрального інституту його двоюрідний брат Іван, який за два роки перед тим сам закінчив цей інститут. Тепер вони обидва відомі актори. Основна робота Ярослава — театр, хоч і в кіно ним зіграно понад 20 ролей.

Здається, багато зроблено, є визнання, успіх (звання «заслуженого» він одержав у 30 років), але протягом нашої бесіди й відчував якийсь біль у словах актора.

(Закінчення на 7-й стор.).

КРОС по дорозі додому

Фотофакт

Столичний загальноосвітній середній школі № 223 відбулася зустріч ветеранів Великої Вітчизняної війни з учнями, присвячена 55-й річниці визволення Києва від фашистських загарбників. У шкільному музеї 166-го Київського Червонопрапорного ордена Суворова окремого інженерно-танкового полку війни-визволенняї завітали своїх побратимів, розповіли учням про нелегкий бойовий шлях полку.

Фото
Сергія КОВАЛЬЧУКА

Свобода народилася на світанку...

80-ту річницю проголошення Західно-Української Народної Республіки

(ЗУНР) святкуватимуть на державному рівні. І листівка відбудеться урочистий збір у львівській опері, народне мистецтво, освітлення стрілецьких могил на Янівському цвинтарі. Нащадки знають свідки пам'яті і виконання мужності дідів, які 1918 року підняли синьо-жовтий прапор над міською рапункою.

Завтра на Запорізькій атомній — страйк. А післязавтра..

Про масштабні й наслідки не говоримо, оскільки не зрозуміло, чи взагалі відбудеться цей акт протесту, проголошений ще півмісяця тому радою енергомониторингового підрозділу ОП «Запорізька АЕС».

(Закінчення на 2-й стор.).

Спробуй і виграй!

«Голос України» проводить серед своїх передплатників розіграш лотерей. Тим, хто зробив свій вибір і передплатив нашу газету щонайменше на півроку, необхідно надіслати до редакції копію передплатної квитанції. На конверті обов'язково зробити позначку «Лотерея «Гу-99». Розігруватимуться найцінніші товари. І все це завдяки нашим спонсорам.

20. Полтавському АТ «Захід Електромотор» (голова спостережної ради Сергій Кожемяко) — водняні насоси, електроточила.

21. Кременчуцькому комбінату хілопродуктів (директор Валерій Мезенцев) — набори крут, боршени.

22. ЗАТ «Полтавапиво» (генеральний директор Микола Суткович) — набори пива «Гелон», «Гоголівське», «Старий млин», «Диканські вечори».

Друзі! Стежте за газетою. Щодо номера в нас збільшується асортимент товарів для розіграшу лотерей.

Передплата-99

О Сьогодні на Конвенті стоїть відкритися очікуваний аристократ.

О Кабінет міністрів продовжив на два місяці термін розрахунку сільських господарств за ресурси, одержані від урожай цього року.

P.S.

21. магіста 1998 року № 210 (1960)

Сучасна Польща як варіант нашого майбутнього

Україна, Польща і США вирішили оформити свої економічні відносини. Дякую ініціаторам серії зустрічей в Україні з питань економіки Сергію Тигипко, заступнику міністра закордонних справ Польщі Пржемишлю Гржибзкевичу і посла з особистих доручень, спеціального радника держсекретаря США з питань нових незалежних держав Стівену Сестановичу підписали спільну заяву про започаткування українсько-польсько-американської співпраці.

Мовою простих людей це означає, що Україна за фінансової підтримки США започатковує досвід Польщі. Визначено три основні напрямки спільної роботи: макроекономічні реформи, розвиток місцевого самоврядування, підтримка малого бізнесу.

Як заявив журналістам Сергій Тигипко, приклад Польщі свідчить, що Україні потрібно поглиблювати свої реформи, а не згоряти їх, як інші пропонують. Факти говорять самі за себе: у 1990 році Польща та Україна мали приблизно однаковий рівень валового внутрішнього продукту — 4400 доларів на людину. Нині цей показник у сусідів утричі вищий, ніж у нас. Дуже різняться й рівні середньої заробітної плати: пересічний українець отримує 86 доларів на місяць, а поляк — 352 долари.

Але політика макроекономічних реформ може зназнати фатальне, якщо «на місяць» не стримувати зміни. Чимало ініціатив Києва залишаються на папері. Волонтерів більшість місцевих керівників у своїх бідках звинувачують непрямо і очікують, що саме столиця витратить їх в біду. Справжнього самоврядування в Україні поки що немає. І тут досвід Польщі може знадобитися.

Це стосується й розвитку малого бізнесу. Головою Державного комітету з питань розвитку підприємств Олександр Кужель зазначив, що тепер малий бізнес становить лише 5 відсотків від ВВП. Волонтерів навіть у Росії невідомі підприємства приносять 50 відсотків прибутку до бюджету.

В Україні плановано провести семінари «Польсько-українське ділове співробітництво — вікно у майбутнє». Вони відбуваються у Львові (4–5 листопада), Одесі (9–10 листопада) та Рівному (12–13 листопада). Згодом буде створено українсько-польський діловий клуб та координаційний орган, який стежитиме за реалізацією підписаної угоди.

Однак головне, звичайно, не так обміняти досвідом, як, власне, це, що Україна отримала ще ті, як і ми, досвід швидко піднялися на ноги і ось-ось стануть частиною благополучної Європи. Якщо Україна не встигне «скопити» у цей «європейський поїзд», вона може залишитися залишитися чекати на пероні. Незабаром Польща стане членом ЄС, а це означає, що наші торговельні відносини послабяться (не всі українські експортери отримували європейські субсидії на свою продукцію, крім того, в ЄС існують певні квоти на импорт і т. д.). Неприпустимо істотний наслідок розчленування ЄС наряд чи навіть повністю. Тому немає нічого дивного, як самим розпочати рух до Європи. І Польща може нам допомогти.

Надія БЕДРИЧУК.

Чи заслужив піночет слюкійну старість?

НЕЗРОЗУМІЛО, що більше шокувало світ: арешт колишнього диктатора Чилі Аугусто Піночета чи рішення вилучити з архіву *Лордів Великогобританії*, яке визнало цей арешт незаконним.

У Лондоні Аугусто Піночет опинився, можна сказати, майже випадково: час перельоту з Чилі загрозливо заповнений внутрішніми тривання біда хребта. 19 жовтня він був змушений звернутися до допомоги в лікарню. Шо ж, лікарняний тріпоті заступником напередодні вилучення і повернення на батьківщину Піночета «заплатили йому права». Іспанському слідчому Балтасару Гарсону вистачило духу вимагати арешту відставного генерала, якого звинувачували в причетності до зникнення за часів диктатури кількох десятків громадян Іспанії...

І колишній генерал став «героєм», але цього разу юридичної айби. І чим більше минало часу, тим верозумнішим ставало, навіщо сторона першодня собі поновлення, а яка діяла у рамках закону. Піночет про причини арешту Піночета аргументував все менше, а ореол мужичка ставав дедалі яскравішим.

Очевидно, про якого диктатора колись виплинуло не один тринадцять. Кілька десятків тисяч життів він приніс праїну до економічного розвитку. Пріципи Піночета вважали його ратівником. Згідно з результатами соціологічних, 70 відсотків чилійців визнають його передовсім не як економічного ратівника, а як айксового диктатора. Родичі загинилих та тих, що пропали безвісти, вимагають справедливого покарання і розуміють, що в Іспанії Піночет ніколи не сяде на лаву підсудних, сподіваю-

ся — не ставатиме в Іспанії. Але Іспанія відкинула свою вимогу про арешт.

Хоч як не дивно, чимало й тих, хто, засуджуючи дії диктатора, не бажає поводити його у ролі підсудного. Піночет схожий на темні замкнуті двері. Усі знають, що в них нічого не можна сказати, і тому віддається уникнути відповідальності, то можна не сумніватися: за життя Піночета суд не загрозуватиме. Звичайно, легше засуджувати як виправдовувати тих, хто вже нікого не вважає за захист. І дуже важко перекопати тих, хто, сподіваючись на справедливість, усе-таки усвідомлює: головний винуватець загинів чи зникнення рідних неспіваючий, бо його захищає дипломатичний імунітет.

Надія ФІШЧУК
За матеріалами зарубіжної преси.

Антарктида підкамені, якщо дуже захочеш

КАЖУТЬ, часи героїні скінчилися — настала епоха вразливих. Уже не вміють діти стати космонавтами чи капітанами кораблів. Але поки що не втрачати ми здатність відчувати подвиги.

Цього тижня в Україні побував норвежський полярний дослідник Біорге Оселанд — єдина людина, яка без сторонньої допомоги дісталася спочатку до Північного, а пізніше — й до Південного полюсу.

Цього зовсім не кремізному новолоні 36 років. Він здійснив кілька експедицій, подолавши загальною всім тисяч кілометрів по льоду і снігу. У 1986-му він на ліжку перетнув Гренландію. Через чотири роки він дійшов до Північного полюсу за найкоротший термін — 58 днів. Слово «дійшов», правда, не зовсім точне: лід на Півночі вельч час рухається. Отже, доводилося більше перестрибувати, ніж йти.

Біорге Оселанд показує черговий спадок: він плаває в ополоні у крижаний вай. З гумором згадує:

«Це я провалився крізь товкий лід. Увійти собі, як не складно, провалившись, а потім вибратися за крижину без сторонньої допомоги. А потім виставити камеру і... це рад провалитися, щоб зняти цей кадр».

У 1995 році лад Оселанд пробує відкрити другий полюс. Але, діставши обморозження, перервав експедицію. Наприкінці 1996-го він знову вирушає у похід в Антарктиду.

Найважче — не старі, — розповідає він. — Коли літак залишає тебе на крижині, а поперед — лише снігова пустеля, дуже важко психологічно думати про те, що доведеться літає-три місяці йти самому. Оселанд не використовував жодних машин, не брав із собою собаку. Увесь вантаж (180 кілограмів) він тавгував за сабо.

Але норвежець таки дійшов до Південного полюсу. Він брав там уже через 35 днів — найкоротший в історії термін. А загальною він перетнув Антарктиду за 64 дні, пройшовши 2845 кілометрів.

Завершальним пунктом його походу була біля Скотта в Антарктиді Росія. Із цього будинку в 1911 році виїхав перший полярник, Не-

дійшовши до полюсу, вони загинули. Більш Скотта на такій широті, де ніколи не буває дощ. Тому маленький будинок майже не постраждав від часу. На столі так і залишилися наков'я соуси, які використовували загині. Перед домом — труни собак (померли ще в початку століття).

Навіщо Оселанду потрібно було вирушити в такі небезпечні експедиції? Йому з ним сталося нещастя, літак прилетів би через 12 годин. «Навіщо так ризикувати?» — це запитання так чи інакше звучало від його українських друзів. Правда, норвежець наполягає, що він не шукав ризиків. «Ми показуємо, що за багаторічну довгу досвідом, навіть якщо вона — на межі фізичних можливостей», — каже Оселанд. Крім того, полярник надіявся на захопленість суворого природою Півночі і Півдня. Хоча свої експедиції до полюсів вважав, чи повторити на землі, це чимало цікавих місць. Зокрема, перед приїздом в Україну він побував у Тибеті, де піднявся на гору висотою 8,4 тисячі метрів.

Надія ВЕРГІЧЕНКО.

Далекозорість

Пильнуйте!

Цікава альтернатива

Не сипте сль на рани

Його університети

Тривожу викликає «става здоров'я» МЗС України. Виступаючи з інформаційною заявою з нагоди завершення далеких палестинсько-ізраїльських переговорів, українське зовнішньополітичне відомство, однак, не помітило останніх «дружніх» актів російської Держдуми: її член про «дискримінацію російського населення» в Криму та — яке вкотре — тверджує про російську приналежність Севастополю. Реакція з Михайлівської площі не було. Мабуть, щось із зором.

Порубавачи у прикордонному з Південною Кореєю районі в одній із частин Корейської народної армії, великий керівник товариш Кім Чен Ір не приховував від воїнів: сиримави проти КНДР підступу імперіалістичної посягальності Нагосівської на реабілітацію перетворити ту місцеву на неприступну фортецю. Кім Чен Ір відбув у тріх безпечній Пхеньяні, куди саме надійшла чергова партія південнокорейської гуманітарної допомоги.

Пересвідчившись, мабуть, у безперспективності створення спільних з нами серйозних проєктів (таким, як будівництво нафтопроводу Джейхан—Самсун), Туреччина в особі і прем'єра Месута Ілмаза запропонувала участь турецької холодигової компанії у будівництві в Україні підприємства з виробництва макаронів. Цікаво, а що тепер запропонує Італія?

Українські журналісти помирають від задроздів до російських колег — їхній прем'єр Євген Примаков закликає, що він давно вже захотів бути в Україні, зокрема з боку ЗМІ, не читав газет і не дивитися телевізор. Особливо важко чути де було працівником «Всесукупних незгодностей», «Правди України», «Кієвських відомостей» та телепрограм «Післямова».

Вітаємо: добре відомого у нас Йозефа Мігаша — винуєшника Кієвського державного університету, тривав його футбольного команди і, вже одомом, посла Словацький в Україні — обраво спікером Національної Ради СРМ. Не дивно, що політична кар'єра пана Мігаша стрімко пішла вгору саме після повернення з Києва: у Словацькій працювати все ж так легко.

Анатолій МОКРЕНКО:

«Про літню сцену
годі й думати»

УЖЕ білям як 6 років **Костянтин Єременко** — директор, голова Рад ветеранів Національної опери України, лауреат Державної премії СРСР, заслужений дія мистецтва, член Союзу композиторів України намагається отримати відносно від наших посадовців осіб, на ім'я яких було надано численну кількість листів і звернень з сльозами проханням — підтримати ідею про організацію другої мажор сцени театру опери на базі Ім. Т. Шевченка. У К. Єременка ось ще не дався палець на те, що Національна опера України перетвориться на Великий національний оперний театр, як це вже сталося в Москві та інших столицях країн СНД.

— Мала сцена необхідна, — запевняє Костянтин Єременко, — для виховання молодих талантів і підтримки творчого тону сцени видатних майстрів. Крім того, це дасть можливість розширити репертуар театру і створити такі умови, коли буде задіяна вся труппа. Отже, випадає потреба виокремити за кордон талановитим акторам, поділити українську сцену через неможливість використання сий творчий потенціал.

Більш того, — продовжує К. Єременко, — театр дуже вигідно розташований, що дає можливість створити цілий театральний комплекс. На просторому майдані, який з трьох боків замкнений голубим корпусом театру, можна обласштувати літню сцену просто неба. Концертний зал на 800 місць, що майже втричі перевищує до допоміжних служб, якийкараще підходить для малої сцени, як з успіхом можна використовувати для постановок перетворених на великий сцені вистав.

— Для того, щоб люди відпочивали в житті, необхідні фінанси...
— Для концертного залу

ти відповіли на деякі запитання, відмовилися надати будь-яку інформацію, що стосується Національної опери. Бо це, мовляв, не входить до їхньої компетенції.

Генеральний директор Національної опери України Анатолій Мокренко переконаний, що про літню сцену ніколи не годі й думати.

— По-перше, площа перед театром належить місту, — розповідає А. Мокренко, — тому й зайняти реконструкцію повинно архітектурне управління, а не театр. По-друге, при всьому нашому бажанні сцена не може бути збудована, оскільки немає на це грошей. Держава не може нам фінансувати навіть зарплати, не кажучи вже про постановочні кошти. Щоб поставити спектакль, потрібно, як мінімум, 500 акцій доробити. За рік театр повинен зробити хоча б шість прем'єр. Натомість від держави ми отримали кошти лише на одну виставу. І поставили «Аїду» та відновили ще кілька вистав уже без коштів, лише на одному ентузіазмі.

Перш ніж нічого сказати набагато серйозніший комплекс. Про який театральний комплекс може йтися, коли ми не можемо створити повноцінну труппу, оскільки немає навіть помешкань, щоб можна було запросити видатних акторів і дати їм змогу нормально працювати. Тому набираємо в труппу студентів, чужих талановитих молоді у різних гуртках і з нею працюємо.

Єдине втішало, що Національний оперний України ще пам'ятають і цінують у світі акторів з найкращих і запрошують на гастролі. Нещодавно театральний колектив повернувся з Японії в Іспанію, а згодом їде у Німеччину та Італію.

І слава Богу, — продовжує розмову А. Мокренко, — що нас знає світ, що нас запрошують до себе і артисти мають змогу заробити гроші. Інакше вони уже давно розбіглися б. Не секрет, що багато вже вийшло за кордон. У такій ситуації це нормальне явище. Але таким чином можна втратити труппу, а щоб його знову відновити, знадобиться десятки років. Тому на сьогодні наше основне завдання — утримати театр як трупину, як колектив талановитих людей.

Валентина ЮРЧИНІНА.

Розстріляти

Це було обговорення воєн свого часу, про загиблих, багато прекрасних вприсні. «Дуже хороше подорож», «гарним посто» називав Ю. Жилка Павло Семенов.

Нинішнього року Юрій Жилку виповнилося 61 рік. Творчість поета і журналіста замовчувано упроджовлює декілька десятиліть. Ще б пак — «жорст народ».

Донедавна не відомо було, коли й за яких обставин обірвалося життя письменника. У періодичних виданнях і довідниках публікації зустрілися різні версії.

«Блім плям» в творчій біографії Юрія Жилки взявся дослідити козпільський краєзнавець і поет Анатолій Карпюк.

Анатолій Микитович не раз у налоринському селі Пудлуному зустрічався із старожилами. Але ніхто не міг сказати про подальше життя Юрія Жилки: вона вийшла 1910 року у Вільню, а на початку першої світової війни перебралася до Податви. Тут красувалася написана листа.

І незабаром з управління Служби безпеки України в Податській області отримав відповідь — керуючий кримінальної справи Ю. Жилка (архівний номер — 3385), який саме ордер на арешт, анкету заарештованого, підписав письменником, і витяг з протоколу засідання так званої тришки, яка в тієї справи члени вершила долями людськими — без сімдесяти й сду.

Переді мною жорсткі радські матеріали 60-річної давності — німів свідок тяжких злочинів тоталітарної системи. Читати їй спокійно не можна.

17 березня 1938 року було видано ордер за № 31 на арешт Ю. Жилки, який з своєю родиною мешкав у Податві. Наступного дня його було заарештовано (обшук і арешт проводились вночі).

Постановили Ю. Жилку, який з своєю родиною мешкав у Податві, де він чикав, що вирішити особлива тришка НКВС. Аж ніколи навіть на сабою не павунали, крімальний віршів не писав. Думав, то якесь непорозуміння.

Бо що ж крामольного у цих постиринях рапках: Зірпів лист — ніхотий осніні! І провсвітлості під... А в неї тонко павування Утору — вінз.

Утору — вінз... Осніне тигливірвання. Кружляючи, спадає лист. Як тигло, гарно. Приїде спокій — глибокий сніг... В задумі мудрий дуб сить... І шпелестом повдають хосе, Як палкі літніє ночі... Осніне тихе допрівання. А в прозодії дера Востаніє під сий останній Червоне сонце.

А ось анкета заарештованого, яка була заповнена лише через 11 днів, тобто 29 березня. «Оперативно», як бачимо, діяла спецслужба в тодішньому СРСР. Тут же дізнаємося і про сім'ю поета. Ю. Жилко та його дружина Катерина Анатоліївна за фахом лікарки. На час арешту гала сімєйства працював завідувачем бібліотеки булєварного інституту, а його дружина — в одній із податських бібліотек. 13-річна донька Надія і 9-річний син Віктор — школярі. Про подальшу долю родини Ю. Жилки поки що нічого не відомо.

17 засідання особливої тришки УНКВС по Податській області від 5 квітня 1938 року, яка за ст. 54-10, ч.1 та 54-11 КК УРСР (антирелігійна діяльність) було об'єднане з «Жилка Юрій Зіновійович розстріляти, а майно, що належить особисто йому, — конфіскувати».

Отак тришки впродовж багатьох років розправлялися з українською інтелігенцією — письменниками, вченими, учителями. Та й хіба тільки з ними.

Смерть згодом, уже після смерті Сталіна, 1 березня 1957 року постановою президії Податського обласного суду Ю. Жилку було реабілітовано за відсутністю складу злочинів.

Олександр ЮРКОВА, Рівненська область.

Лист до редакції

Не покину я сопілки...

ОМВІДНО, немає серб кия такого, хто б не знав **Леопольда Явченко**. Його пісні хоро «Гомін», може, навіть і не чує, але, мабуть, кожний зустрічав у метро, на вулиці чи в парку свого чоловіка з сопілкою...

Я вирішив написати про нього до «Голосу України» тому, що давно захоплююсь його відносно піснї в музиці. А його однодумці з дара він знав напевно, так.

Марія Мельниченко, Вадим Сидоренко, Ніна Мурашенко, Віталій Рудий, Ірина Гавриш, Григорій Угод, Людмила Толстик, Павло Бородавко, Катерина Мищенко, Тетяна Кравчук, Петро Горбен, Ганна Дещенко, Станіслава Охтиченко, Марія Калпачук, Олександр Бойко. Це все його друзі (вибачте, шаховий і чата-ч), за довгий спокій прізвись, але ці люди заслугоують, щоб їх знали.

Багато серед них пенсіонерів, але це зовсім не заважає хору збиратися в Гидроку фактично на ринках кошичнього Зеленого театру і репетирувати. Цього сподоба, мабуть, сподобується не вживають, бо для них спів — то спосіб існування в цьому світі.

А першим завжди приходив Леопольд Явченко. Сї своєму наставнику спутинику... сопілкою, дідде до мєся збору хору, сяде й, не звертаючи ні на що уваги, так.

Віршу навколо сопілки збираються бажаючі послухати. Були часи, коли так вільно не можна було йти і співати. Але і то пісня рятувала музиканта та його сподвижників. В останні роки Леопольд Явченко багато допомагав Катерині Мищенко, ще сопілкаря. Воно ще мовило, але яка талановита. Кілька сотень пісень, справжніх перлин народної музичної творчості, в репертуарі хору «Гомін». Хотілося б побажати Леопольду Явченку залишатися нехотомим солістом, який дарує нам чисту воду невичерпного джерела української пісні.

Федір РВ ДЕНКО.

Мал. Бориса РЕВУЧІНА.

Хочете знати все про свій народ? Будь ласка

Історик **Олександр Кучерук** видає «Літоустановку енциклопедію історії України»

Насамперед, очевидно, треба сказати про те, чим відрізняється нова праця від наявних. Адже історія історії України вважали-перевіряли... Олександр Кучерук уклав свою енциклопедію на основі найновіших досягнень історичної науки. Статті видання легко сприймаються завдяки численним ілюстраціям, майстерно виконаним художниками. Лінійно та Світланно Голосовенко-Кучерук, Сергій Власовський, Катерина Тищенко.

«Історія України» — реальність і правда, ось головні засади, покладені в основу пропонованої читачам «Літоустановки енциклопедії історії України», — пишуть в передмові академік НАН України Архип Жуківський. «Сповідальності, що це викладання стане добрим помічником школярам, студентам, знайде своє місце в бібліотеках та у козпий української родини».

Завжди також, що енциклопедія Олександра Кучерука — це лише перша частина підготовленої «Літоустановки». Наступна міститиме матеріали про події XIX та XX століть.

Олег МАТІУСЬ.

У номер

Дніпропетровськ

Самому добре,
а вдвох — краще

Центр Західного Днібасу — місто Павлоград нині має неабиякий економічний і навіть соціальний зиск над того, що несподівано «запирателювався» з іншим українським містом — Керчію. Наголошує обійняти визначні контакти на зрок: ні нам — тут, ні нам — там — рубль і т. ін. А сталося це тому, що керченці обрали місць головою досвідченого владомого у Павлограді бізнесмена-підприємця Олега Осадчого. Перебралися на Кермський півострів, він і там продемонстрував, що спроможний робити діло.

Брати готують нам свято

Бокс. Протягом років останніх років амальгати на «кращі» кні спортемени і брати Віталій та Володимир Клинич — тренують в Німеччині і виступають за гамбурзький клуб професіонального боксу «Юнітерс». Увесь час їх члн хла рингами світу в напоруч яксявою. Як правило, суперники українських Геркулесів опиняються наді після перемог наокуточних упіра. На дох здобуто 43 перемог. Володимир також автором звання інтернаціонального чемпіона. Золано блискавичний шлях від 200-го місця світового профі-рейтингу до десятків найкращих боксерів світу.

Гадю, що, значно про куляк-молоті зливських братів, не так як і складний спикт владних вакхавогих світового професіонального боксу. Та й Оліон, Холфідд, Люмо, Гайд, Маврович... Та все одно їм доведеться зустрітись з киянами.

Як відомо, у ювенті старший із братів — Віталій — став чемпіоном Європи. Нині зводиться, ще у другому раунді він наокуточив ниніа Маріо Шиссера і стає першим претендентом на світову корону за версією WBO. Отже, до травня 1999-го Віталій має зійтись на рингу з чемпіоном світу Гербері Гайсом.

Після блискавичного асупту в Гамбурзі славі брати заїздили до рідного Києва, мали численні зустрічі з друзями, знайомими. А ще вони вирішували організаційні питання, пов'язані з проведення в українській столиці міжнародного турніру з професіонального боксу, котрий планується на 5 грудня міжнародного року.

Кі вболівати у таких випадках, албулуса прес-конференції. На ній стало відомо, що кияни і гості міста побачать неабиякого владомого боксера — Володимира Клинич. Він зводиться, ще у другому раунді він наокуточив ниніа Маріо Шиссера і стає першим претендентом на світову корону за версією WBO. Отже, до травня 1999-го Віталій має зійтись на рингу з чемпіоном світу Гербері Гайсом.

Шкаво, що значну частину квитків (2—3 тисяч) розаудат безплатно дітям.

В. Б.
На збісую: наші славі земляки — чудові боксери Володимир і Віталій Клинич.

Фото Юрія ВЕНТЕРША.

«Адвокати» в офіцерських погонах потурають «дідам»...

«Рядовий І. Озаруба чиниме не досвід сержанта... Сажуку і май в карулюном призначені знамаю йому рук, описіа кохо хлопця потрапили на лікарський ліксью. Оскільки в діхх молодшого командира були єї ознаки заохуни, передбаченого Кримінальним кодексом України, авторський обов'язок командира честного палача кохав В. Бажуку повинна буи порушити проти його кримінальну справу.

Тенденції

Проте він обмежився дисциплінарним стягненням. А сам командир полковник О. Олійников, зустріч вимогам Кримінального кодексу України і Гимчалоного статуту внутрішньої служби ЗС України, навіть не поінформував військового прокурора про «НП». Тож через 24 дні вже молодий І. Озаруба зупинився над Озарубою і той знову потрапив до лікарні...

І хто? Вилучу укроті прикуте це. Та вступник прокурора Вінницького районного підполковник юстиції Іван Голоско згодом обидва злочини розкрив.

Аби не шн, то Саврук, гадаю, і далі отримуватиме б над підлеглим: Олійников навіть не усунув його з посади молодшого командира.

У тому, що сталося, винні насамперед казарменні розбишаки Саврук та Фалесов. Проте, на жаль, поглиблені Озаруби мають усі підстави вимагати покарання і для офіцерів, котрі приховували їхню «попиту».

Рядовий Р. Яворський, «бажачок» продемонструвати свою перелягу над спільсубовцем районом А. Сикомовим, знав, що вояк, кілька сильних ударів в область вузкої ранини. І хлопця потрапило до Гайвиського лікарні.

Рядовий Д. Мокшанов теж намісним травмував товариша по службі рядового Д. Луцика. Але їхні командир-підполковники О. Лук'янов та А. Суліма

військового прокурора про те, що сталося, не поінформували...

Кілька років тому став свідком ось такого «перевиховання» воїнів в одній з частин Вінницького району...

...Нестерпо пече сонце, а стройбним плащом «намотують кола» два солдати... Капітан, котрий стоїть у атилку штабного танку й поглядає на годинник, нарешті дозволяє «старшам» зійти а «дистанції». За що ж, так покарано хлопців? Виявляється, вони забули розв'язати про те, що перед початком господарських робіт з ними проведено інструктаж з техніки безпеки. Коли про методи виховання начальника штабу батальйону майора Данилюка (а це він, так покарано хлопців) дізнався Рого старший нявчальні підполковник М. Гуліватий, то почав його... захищати.

У розмові зі мною стверджував, що «командирів, які не бажують формалізму у дисциплінарній практиці... змушені реагувати на грубі порушення... реалізувати закриттям, які не мають нічого спільного зі а моральними, ні з фізичними знущаннями».

Коментарі, гадаю, зайли. А от лейтенант, від відміну від Гуліватого, не теоретизував з приводу виховання особового складу, відкидаючи керування при охороні з ним службов. Він, до речі, служив у частині, де командиром полковник Олійников...

А ось як аскавний приклад того, як дейді фальсифікувалися оцінки. Окремі вчителі, серди нї і дружина директори — Катина Гуцулюк, дозволили собі вносити «корекції» а класний журнал. З допомогою гумки і леза вони беззмерно виправляли невдачі і ранили бачу.

Як було доведено істинством, фальсифікатори мали на меті «пітияти» успішність Володимиріа Гуцулюка, себто синіа директора школи, а не діди Наталі Кордічук.

«Приклади» у цій нечесній грі подавала Катина Гуцулюк. Так, вона виправдала свою синюю «трійку» а англійській геометрії на відповідь, «четвірку» та «п'ятірку».

Свою гарну «любов» до директорського «вина» продемонструвала і вчителька української мови Катина Гуцулюк. У журналі з її легкої руки «четвірку» Володі Гуцулюкові було виправлено на «п'ятірку».

Покривили проти власного сумління і англійські з української мови та зарубіжної літератури.

Натомість Наталі Кордічук «перекриві киянськ». Катина Гуцулюк ні з сього, ні в сьугувал в добрим умові для ілпих. Та подібних прецедентів у нашому айській практиці немає...

Закість кастія й вибачення за свої винні директор погрожує ниніа сатисфакцією газетарам, картас ветеранів-педагогів за те, що ті насмілилися розповісти правду...

Райвідділ освіти зигнорував не тільки заборезити правду...

Офіцери «виловують» наших синів, братів.

В одній з частин Західного оперативного командування офіцер кілька років ударила солдата по обличчю з полого. Військовий суд вирішив притягнути його до відповідальності. Та колеги почали клопотати про те, аби того звільнили для перевиховання у рідному колективі, в командування охарактеризувало його так, наче він не побив людини, а вяртував їй життя.

Поглади на виховання воїнів, притаманні вищезгаданому «герою», сповістувати й дейді інші офіцери Українського війська. Тож не дивно, що в тнх підрозділах, де вони служать, борабоба а «вінницькою» нагадує подсюнок відомого літературного героя з вітражам, в остання розділа їх, як іркіза залізо.

Чимало воїнів самостійно закінчили військову частину, що є злочинном.

Але інколи саме життя примушує владомого до крайнощів. Налікчид, рядові Олександр Скалоров та Сергій Яворський втекли з підрозділу, шукаючи захисту від адмін. страсу, зупинилися над ними, прикла-

Сергій ЗЯТІВС.

За листом читача

Медаль під арештом із санкції директора

ЗІ СЛІБОВАМИ на очах поверталася з військової асчорі учениця Горьківської середньої школи Горьківської області Наталія Кордічук. Разом з нею наклали ображена мати. До останнього дзвоника вчителі пророкували багаторічний відмінник зову медаль. Конкурентів на найвищу відзнаку в неї практично не було. Дівчина «риза» граніт науки, як ніхто серед ровесниць.

Але на військовий вечір директор школи Василь Гуцулюк пригласива прибути пріжко несподівано: Наталія була в чобітові слісній медаль.

Та навіть цієї нагороди на святковому балу військовини не одержала. Мати Наталії, що стоїть ще в званні школи, а через те, що, мовляв, медалі надійшли з Києва із записанням.

Через кілька днів вони устали у військовий заклад. Але ні Наталія, ні її батьків до школи не запросили. Майже рік пролежала нагородна в директорському сейфі.

Врешті-решт, керівник школи, що істалося три мати медалі під «арештом», і наказав одній з учительок віднести «срібло» Кордічукам.

Такої неповати до сім'ї не чекали, — каже мати Наталії Кордічук. — Чесно заслужену мою донькою медаль ми принесли, як милостину.

Тяж несподіваного виникло шкідливо розділю на Горьківщині. Тим часом випливали більш несприятелі факти. З'ясувалося, в школі

фальсифікувалися оцінки. Окремі вчителі, серди нї і дружина директори — Катина Гуцулюк, дозволили собі вносити «корекції» а класний журнал. З допомогою гумки і леза вони беззмерно виправляли невдачі і ранили бачу. Як було доведено істинством, фальсифікатори мали на меті «пітияти» успішність Володимиріа Гуцулюка, себто синіа директора школи, а не діди Наталі Кордічук. «Приклади» у цій нечесній грі подавала Катина Гуцулюк. Так, вона виправдала свою синюю «трійку» а англійській геометрії на відповідь, «четвірку» та «п'ятірку». Свою гарну «любов» до директорського «вина» продемонструвала і вчителька української мови Катина Гуцулюк. У журналі з її легкої руки «четвірку» Володі Гуцулюкові було виправлено на «п'ятірку».

оохоронці, а й критичні виступи «районки» та газети «Освіта України». Не відсугавали належним чином на публікації і в Інвано-Франківському управлінні освіти. Замість кастія й вибачення за свої винні директор погрожує ниніа сатисфакцією газетарам, картас ветеранів-педагогів за те, що ті насмілилися розповісти правду...

Влада С. ЗЯТІВС.

(Початок на 1-й стор.).

— Приїхало до нас начальство. Влаштували крос. Пообіцяли; хто перший пробіжить 3 кілометр, той на 10 днів поїде одому. Я біг, як ніколи в житті. Дуже хотілося побачити рідних. Прибіг таки першим, утав ковует. «Хто такий?» — питає сачальник. Доповідаю: «Рядовий Гаврилук!» — «Звідки?» —

... Їх запросили на роботу до Львівського ТЮГу. Запам'ятався 29 жовтня 1977-го. Того дня йому виповнилося 26 років, а в театрі здавали виставу «Моя єдина людина». Ярослав став Павла Корчагина. У залі — Іван Миколайчук, Богдан Ступка, Іван Гаврилук. Після вистави вони заїхали приватні. Ярослав з днем народження та прем'єрою. Жив він у гуртожитку при театрі. Сили до створення, пристосовили, чим Бог послав. Миколайчук дістав два сценарії. «Вибірар роль. Хай це буде мій подарунок».

То були сценарії «Вавилон XX» і «Така тепла, така пізня».

була цікава сцена: через скло пікарняних дверей він без слів благав медсестру пропустити

Ще до того, як збуджено українське кіно, Ярослав Гаврилюк осиротів. Це сталося після смерті Івана Миколайчука. Цю втрату він може порівняти хіба що з втратою батька. Вонд дру-

Володимир СУДДІН,
режисер.
На знімку: актори Ярослав
Гаврилюк та Леонід Філатов.

Порядок денний:

- І. Зміни та доповнення до установчих документів товариства.
- ІІ. Затвердження внутрішніх положень товариства.
- ІІІ. Зміни в складі ради акціонерного товариства.
- ІV. Зміни в складі ревізійної комісії.
- V. Різне.

Утерянные оригиналы: сертификата Аудитора серии А № 217 на имя Петрович, лицензии серии АБ № 58 фирмы ООО «Украинская аудиторская служба» и печати, считать недействительными.

Арбитражний суд Кіровоградської області порушив справу про банкрутство за заявою кредиторів — Знам'янською об'єднаною державної податкової інспекцією: колективного підприємства виробничо-комерційної фірми «Русіані І К», справа № 05-01/1355/3-90/4.
Кордичана оголошено банкрутом. Кіровоградська область, місто Знам'янка, вул. Жовтнева, 1.
Банківські реквізити: рах. пр/в 26000020277000 у Знам'янсько-му відділенні АК АІПБ «Україна», МФО 323099.
Арбитражний суд Кіровоградської області приймає заяви кредиторів про банкрутство фірми «Інвест-Інвест», заявляючи цього оголошення за адресою: м. Кіровоград, вул. Луначарського, 29.

Свідство про реєстрацію
періодичного друкованого видання —
КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень
(крім неділі й святкових)
українською і російською мовами. Індекс 60955
Тираж 189220.

Комбінат друку видавництва «Преса України».
252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50
Зам. 0311210.
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0